

Den første Fællessang-Aften i Næstved.

5000 Næstvedere samledes i Aftes, trods det truende Vejr, til en festlig Sangaften paa Munkebakken.

Næstved.

Saa fik Næstved sin første Fællessang-Aften! Vejret var ganske vist ikke gunstigt. Dagen igennem plaskede Regnbygerne ned, og da Aftenen kom, skiftede enkelte Solstrælf med tæt drivende Skyer.

Næstvederne — ja, ogsaa mange fra Oplandet — lod sig dog ikke skræmme. Udrustet i Regntøj med Galocher og Paraplyer vandrede de i Tusinder mod Munkebakken.

I Tiden omkring 7½ var det, som en uendelig Strøm ad Farimagsvvej og Jernbanegade drog mod Næstveds skønneste Anlæg.

— Hvor mange Deltagere var der saa kommet til denne første Fællessang-Aften?

Det er vanskeligt at sige bestemte Tal, stedvis stod Folk tæt som Sild i en Tønde, andre Steder var der store „Huller“ i Rækkerne, men regnes der med ca. 5000 Deltagere, er Tallet næppe helt forkort.

Det blev en festlig Aften — en Aften, hvor man mærkede, i hvor høj Grad Sangen knytter os sammen. Udvalget havde klogt valgt de Sange, som alle havde lært i deres Barndom, kun et Par enkelte var nyere, men til Gengæld har disse en saa stor Popularitet, at ogsaa de blev sunget med fuld Kraft.

Til at begynde med kneb det maa ske for adskillige at synge sig ind i Fælleskoret, Stemmerne led svagt og famlende og med hyppige Rømlinger, men under Førstelærer Bjørn Jeppesens ypperlige Ledelse faldt alle snart ind med fuld Kraft, og stod man paa de øverste Pladser, led Sangen som et fuldtonende Brus af ægte danske Ord og Toner.

Medlemmer af de stedlige Sangkor var fordelt i Forsamlingen og støttede glimrende de ikke øvede Sangere, men iøvrigt trak den ene hurtigt den anden med.

Velkommen.

Stævnet indledes med nogle Koncertnumre af et 12 Mandes Orkester under Musikdirektor E. Sauer's Ledelse, og saa bad Amtmand Toft velkommen til den store Forsamling.

I saa lyndige og klare Ord erindrede Amtmanden om, at disse Sangaftener skulde hjælpe os til at staa de svære Tider igennem. Amtmanden takkede dem, der havde gjort et Arbejde for denne Aften, saa vi kunde komme sammen og synge vore skønne, danske Sange. Gennem disse Sangaftener vil vi vise, vi er Danske, og vi vil værne og bevare vor nationale Samhørighed.

Aftenens glimrende Dirigent, Førstelærer Bjørn Jeppesen, Hyl-

linge, slog saa an til den første Sang, og snart lod „Du danske Mand“ stærkt og rent ud over Pladsen.

Vi skal finde Melodien, der blev væk.

Da den sidste Tone var døet hen, traadte Pastor O. Olsen hen ved Mikrofonen og holdt en kort Tale:

Hvis vi spørger om, hvad Formaalet er med disse Sangaftener, maa Svaret blive: Vi skal tilbage til Sangen for at finde Melodien, der blev væk!

Vi har jo Melodier nok, men Toner fra vore gamle, danske Sange har været ved at blive borte, til Fordel for Toner af mere undervægtig Art.

At synge er nemlig dette ganske ligetil, at vi giver Udtryk for, hvad der fylder vort Hjerte — ikke blot i Glæde men ogsaa i Sorg, at Hjertet synger om sin Lyst og om sin Nød. — Vi kender det saa godt fra vort daglige Liv, hvordan vor Glæde ganske uvilkaarligt kan finde Udtryk i Sang, og ogsaa hvordan vi gennem Sangen — i Sorgens Tid — kan faa lettet vort Bryst.

Men Sangen er ikke blot bestemt for den enkelte; den kan ogsaa skabe et Fællesskab for os som Danske, det er det, der skal være denne Aftens Maal, at det kommer til at staa fast, at vi er Danske, og vi vil vedblive at være Danske! (Hør!)

Derfor kan vi maa ske se Aftenen her under det Billede, at vor gamle Moder Danmark er blevet syg, og nu kalder hun sine Dreng og Piger sammen for at tale med os om vor Fortid og vor Fremtid, og hendes Ord til os er da disse, at vi skal besinde os paa det, som forener os, og prøve paa at lade det, der kunde skille, træde i Baggrunden.

Og det, der forener os, er forud for alt andet vort danske Sprog. Det er den Guldskaal, hvori Folkets Liv og Bedrifter rækkes os med vore gamle, danske Sange. Det er dem, vi her vil synge med hinanden, og alt som vi synger, saa kan det ske, at vor gamle Moder Danmark kommer til at staa for os i en ny Skikkelse, saa det kommer til at passe paa hende, at „hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud“, — som en af vore egne, ranke unge Døtre.

Det er det, vi vil prøve at hjælpe hinanden til i Aften.

Fællessangen.

Saa begyndte Fællessangen. Det var de kendte og kære Sange, og Bjørn Jeppesen fik dem rigtigt til at klinge. Nu er der ikke noget, der hedder, jeg synger, nej, vi synger, sagde Bjørn Jeppesen, og virkelig, under hans myndige og taktsvære Ledelse faldt den tusindtallige Skare ind i Sangen. Med korte Replikker bandt Dirigenten Sangene sammen, opmuntrede Deltagerne og priste dem, naar de havde sunget rigtig til. Aftenens ube-

Næstved Tidende 23. august

stridelige Succes skyldes i ikke ringe Grad, at det netop var Bjørn Jeppesen, der dirigerede Sangerskaren.

Programmet var som sagt de kendte Sange, hvori Modersmaalet og Fædrelandet hylde: „Vort Modersmaal er dejligt“, „I Danmark er jeg født“, „Jeg elsker de grønne Lunde“, „Der er Ingenting, der maner“.

Orkestret udfyldte en Pause med gode danske Musiknumre, og saa gik det igen løs med „Langt højere Bjerge“, „Moders Navn er en himmelsk Lyd“, Helge Rodes dejlige „Som en rejselysten Flaade“, Hoffmanns „Der danske Sang“, og sluttelig først „Der er et yndigt Land“, der tonede usædvarlig inderligt og stærkt, og derefter „Kongernes Konge“.

Medens disse Sange blev sunget, blottede alle Hovedet, og straks efter, at Nationalsangen havde lydt, motiverede Amtmand Toft et Leve for Konge og Fædreland, der hilstes med kraftige Hurraraab.

Hermed sluttede Næstveds første Fællessang-Aften. Vejret havde holdt „tæt“ indtil dette Tidspunkt, men neppe da Deltagerne strømmede mod Ugangen, faldt den første Byge.

— Den næste Fællessang-Aften bliver Søndag den 1. September.